

JDEME DÁL...

„Ať už živý nebo mrtvý budu na vás myslet,“ říkával často P. Vašek Filipce při mši svaté ve středisku. Vzpomněl jsem si na tato slova, když ho Pán života a smrti povolal začátkem letošního dubna k sobě do slávy.

P. Filipce patřil mezi tu starou gardu salesiánů, která zažila na vlastní kůži nacistickou i komunistickou totalitu, vězení a příkoří nejrůznějšího druhu. Byl jednou z vůdčích osobností podzemní církve a po revoluci jako sedmdesátník začal doprovázet dílo Dona Boska v Havířově.

Na počátku všeho bylo slovo. Ne jinak tomu bylo se střediskem v Havířově. P. Filipce řekl: „Udělejme salesiánské středisko mládeže.“ A tak se zde zrodilo salesiánské dílo: z velkého nadšení, zapálení pro Dona Boska a s minimálními finančními prostředky v kapse (nebo na účtu), v pronajatých prostorách bývalé česko-polské školky. S požehnáním Božím, pomocí řady lidí a pod záštitou P. Vaška Filipce zde laici začali budovat středisko pro dobro opuštěné a ohrožené mládeže. P. Filipce říkal v této době oblíbené úsloví: „Řeholníci říkali, že to nejde. Laici nevěděli, že to nejde – a dokázali to.“

A věru je toho hodně, co laici dokázali. Dnes jsou to domy, hřiště a kostel – to vše bylo zbudováno, jak chtěl Duch Svatý, na přímluvu Panny Marie, prostřednictvím Dona Boska a jeho následovníků – i díky pomoci drobných dárců z celé republiky. Dílo však nekončí, jdeme dál. Kristův příkaz: „jděte a hlásejte“, nás vede tam, kde doposud Slovo Boží nezažnělo. Snažíme se působit v sociálně vyloučených lokalitách. Ad gentes!

Tyto řádky jsou tedy malým střípkem a vzpomínkou na P. Vaška Filipce, kterého jsem mohl celých dvacet let potkávat v Havířově, a na to, co on začal a má svým způsobem na svědomí. Dnes Vašek může podle svého slibu středisko Don Bosco Havířov, o které se vždy velmi zajímal, podporovat svou přímluvou z nebeských výšin. Moc to potřebujeme.

JINDŘICH HONĚK ASC,
jáhen a ředitel Církvevního střediska volného času sv. Jana Boska v Havířově

Pro všechny, kteří chtějí zažít víc

S dětmi v Majáku je někdy třeba mít svatou trpělivost. Snímek archiv CSVČ

S havířovským Církvevním střediskem volného času sv. Jana Boska se čtenáři KT nepotkávají ve speciální příloze poprvé. Loni v září se mohli dozvědět o žhavé novince, jednom z právě otevíraných zařízení: klubu Maják v jedné z problematičtějších havířovských lokalit. Dnes se ohlížíme za devíti měsíci provozu klubu, které přinesly nové zkušenosti a výzvy, ale také nové problémy...

Je to místnost, kde si díky stylově vymalovanému interiéru návštěvník připadá jako v podpalubí lodi či ponorky. V rohu stojí stolní fotbal, kousek vedle stolní tenis s šikovně schovaným biliardovým stolem, na druhé straně stůl se dvěma počítači a pohodlná pohovka a uprostřed bar skýtající spoustu her – tak vypadá klub Maják. Každý den od půl druhé doslova prská ve švech.

PRO MLÁDEŽ, PAK I PRO DĚTI

„Naším primárním cílem bylo nabídnout mladým lidem v této lokalitě prostor,

kde by se mohli scházet, trávit volný čas jinak než venku na ulici, ale také nalézt pomoc při řešení problémů. Původně jsme plánovali otevřít klub jen pro mládež ve věku 14–21 let, ale rozhodli jsme se vyjít vstříc také dětem od 6 let a otevřít klub na několik hodin denně i pro ně,“ vysvětluje vedoucí klubu Romana Michaela Michalíková. Jak dodává, ukázalo se, že to byl správný krok, protože mezi těmi mladšími byl o klub opravdu obrovský zájem. Hned od začátku pedagogové věděli, že je čekají náročné dny. „Drtivá většina našich klientů jsou romské děti a mládežníci. Několik měsíců nám trvalo ustálit program tak, aby vyhovoval oběma věkovým skupinám,“ říká vedoucí klubu.

NABÍDNOUT NĚCO NAVÍC

Průměrný den v Majáku začíná v půl druhé odpoledne, kdy se dveře otevrou pro děti ve věku 6–13 let. Kromě pestré nabídky volnočasových her a aktivit (zmíněný

ping-pong, fotbal, dva počítače s internetem, hromada stolních her či omalovánek) se jim zde snaží nabízet ještě něco navíc. Tvořivými aktivitami u nich pracovníci klubu rozvíjí zručnost, představivost a trpělivost, různými soutěжами a hrami zase zdravé sebe-prosazení a fair-play, sportovní aktivity vedou k neškodnému „vybití“ energie. „S dětmi jsme se pustili do vyrábění z keramiky, krepového papíru a jiných materiálů, tvořili přáníčka a výzdobu klubu, pořádali maškarňáky a po vzoru úspěšné televizní show také několik talentových soutěží, které sklídily velký úspěch. Pěkné počasí nám zase umožňuje zaspotovat si venku,“ popisuje další z pracovníků klubu Ondřej Buchta.

PONORKA V MAJÁKU

V půl čtvrté program pro děti končí – ne však na dlouho. Ve čtyři hodiny přicházejí mládežníci od 14 let a v pohodě zaplňují klub. U kluků prý jednoznačně frčí biliard a fotbal, zatímco holky spíše preferují brouzdání po internetu, stolní hry či „pokec“ s kámoškami. Projektor a plátno umožňují promítat hudební klipy a každý pátek zájímavé filmy. „Každý druhý čtvrtek k nám po vzoru našeho staršího klubového bratra Valdocca přichází psychoterapeut a kněz P. Marek Jargus se zážitkovým programem Ponorka,“ přibližuje program pro mládež Ondřej Buchta. Každou středu se zase při zkouškách kapely Street boys rozeznívá v klubu živelné rytmy romské hudby. V sedm hodin večer se klub zavírá a den v Majáku končí.

„Klub si za několik měsíců svého provozu získal nejen oblibu u dětí a mladých lidí, o čemž svědčí neustálý nárůst jejich počtu, ale patrná je i přízeň mnoha rodičů, kteří s námi komunikují a klub si pochvalují,“ těší práci Romanu Michaelu Michalíkovou. Jak říká její kolega Ondřej Buchta, práce v této oblasti však bývá mnohdy náročná a vyčerpávající. „Právě velký počet přichozících dětí a mládežníků mnohdy znemožňuje věnovat se všem podle jejich potřeb, proto se snažíme zajistit větší prostory pro naši činnost. Do příštího školního roku plánujeme rozšířit pravidelné aktivity – zejména sportovní a pohybové, po nichž děti i mládežníci doslova prahnou,“ uzavírá Ondřej Buchta.

(buon)

Církvevní středisko volného času sv. Jana Boska v Havířově

Po vzoru italského kněze a učitele mládeže, svatého Jana Boska, se snažíme již 17 let budovat kvalitní, přátelské a bezpečné místo pro děti a mládež v Havířově. Svou činnost soustřeďujeme do dvou volnočasových center a dvou samostatných klubů pro mládež.

NAŠE POSLÁNÍ

Pomáháme dětem a mladým lidem zdravě rozvíjet jejich zájmy, vědomosti, dovednosti a přátelské vztahy na základě křesťanských hodnot. Tím předcházíme jejich bezcílnému toulání ulicemi. Vytváříme prostředí, které je otevřené, bezpečné a finančně dostupné všem dětem a mladým lidem.

Tento školní rok nás pravidelně navštěvuje více než 1 000 spokojených klientů. Z tohoto čísla máme nejen obrovskou radost, ale je pro nás také velkým závazkem. Proto se neustále snažíme zkvalitňovat naše služby dětem a mládeži. Chcete-li našim klientům pomoci k radostným okamžikům a zážitkům, můžete naše dílo podpořit prostřednictvím složenky vložené do tohoto čísla KT nebo můžete přispět na konto: **193495110247/0100.**

Chtěli by si zazpívat s Martinou Balogovou

Je středeční příjemný podvečer, kolem sedmé hodiny. Sedím v klubu Maják, kde právě skončila další z pravidelných zkoušek romské kapely Street boys (Kluci ulice). Pětice kluků od 12 do 19 let to umí na nástroje i mikrofony pořádně rozjet, až se klub otřásá v základech. Hrají klasické i moderní (nejen) romské písně, to vše v chytlavé a stylové úpravě. Nedá nám to, abychom jim nepoložili pár otázek:

■ Kluci, jak vlastně vznikla kapela Street boys?

Dva z nás jsou původně z Hranic na Moravě, kde jsme už jako malí hráli a zpívali. Tady také vznikla původní kapela Street boys, zejména přičiněním terénního pracovníka Roberta Sutorého. Když jsme se přistěhovali do Havířova, řekli jsme si, že bychom mohli založit kapelu, a tak to vlastně všechno začalo. Původně jsme hráli v malém klubu v restauraci Bivoj, pak jsme se dozvěděli, že Vlk (přezdívka ředitele střediska – pozn. red.) pro nás něco zařizuje, a začali jsme se scházet tady v klubu Maják.

■ Jak dlouho už spolu hraje?

Kapela Street boys v tomto složení funguje od založení klubu Maják od podzimu 2010. Předtím jsme hráli v jiných seskupeních.

■ Nemohl jsem si nevšimnout, že nepoužíváte žádné noty a hraje málem jak

Zkouška v plném proudu.

Snímek archiv CSVČ

profici. Jak jste se naučili hrát? Chodili jste do hudební školy?

No, do hudebky jsme nechodili. Na nástroje jsme se naučili hrát většinou doma od rodičů nebo bráchrů. Jak to člověk vidí v rodině, jde to potom samo.

Čas od času se sejdeme u někoho doma nebo na nějaké akci a hraje se a zpívá, mladší děcka to pak vidí a chtějí se taky na něco naučit hrát. Když to vidí u starších, začnou se o to zajímat a stane se to jejich koníčkem.

■ Co vám kapela přinesla?

Hraní a zpívání nás moc baví, takže máme radost, že se můžeme scházet tady v klubu, zkoušet písničky a tím se neustále zlepšovat. A taky to přiláká holky (smích).

■ Čeho chcete v hudbě dosáhnout? Máte nějaký sen?

Chtěli bychom spolu hrát, kde se dá, a hlavně bavit lidi, aby měli radost. Chceme,

aby se o nás vědělo a aby nás lidi znali. Máme sen zazpívat si s Martinou Balogovou.

■ Máte za sebou už nějaké veřejné vystoupení?

Loni před Vánoci jsme hráli v Havířově na náměstí, letos už máme za sebou vystoupení v ostravském klubu Marley a v Novém Jičíně.

(buon)

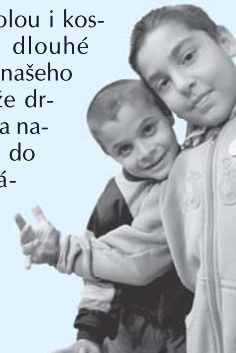
ŘEDITEL DOSTAL OCENĚNÍ OD MĚSTA

Na konci března proběhlo v havířovském Společenském domě ocenění nejzasloužilejších pedagogů, žáků, studentů a kolektivů. Jedním z oceněných pedagogů, za dlouholetou nadstandardní pedagogickou práci, byl i ředitel Církevního střediska volného času sv. Jana Boska Jindřich Honěk, který po převzetí ceny uvedl: „Považuji to za ocenění celého díla Dona Boska, které z malého semínka, zasaženého před 20 lety, vyrostlo v koša-

tý strom, v jehož stínu mohou nalézt bezpečí i odpočinek všechny havířovské děti a mladí lidé bez rozdílu rasy, vzdělání a náboženského přesvědčení. Středisko se za tu dobu stalo nedílnou součástí využití volného času desetitisíců dětí a mladých lidí převážně ze sociálně znevýhodněného prostředí a sociálně vyloučených lokalit. Snažíme se naplňovat i v našem logu obsažené čtyři principy systému výchovy Dona Boska: středisko má být domo-

vem, hřištěm, školou i kostelem. Jsme na dlouhé cestě k naplnění našeho poslání, věřím, že držíme dobrý směr a naše kroky budou i do budoucna přinášet mnoho radosti havířovským dětem.“

(red)

„V klubu jsem strááášně ráda“

Jak se v klubu Maják cítí ti nejmladší, kteří sem docházejí? Zeptali jsme se přímo jich: Jak se ti v Majáku líbí?

NIKOLAS, 7 LET

No jasně, že moc. Nejraději tu chodím na počítač, zahrát si ping-pong nebo jiné hry a taky vybarvovat omalovánky. Baví mě chodit ven hrát různé hry s míčem, třeba vybíjenou nebo fotbal. Pořádají se tady různé soutěže nebo přehlídky talentů, na kterých rád vystupuji. Máme tady suprové vedoucí, se kterými je sranda.

JAKUB, 7 LET

Do klubu Maják chodím od jeho otevření v září. Bydlím kousek odtud, takže to mám blízko. Jsem tady rád, protože tu můžeme hrát hodně her, které jinde nenajdu. V Majáku se mi moc líbí, je to tu super.

Část starého Havířova-Šumbarku bývá označována jako sociálně vyloučená romská lokalita. V této oblasti neexistuje mnoho možností pro volnočasové využití dětí a mládeže. Na koncepci pro zlepšení služeb obyvatelům této lokality spolupracuje s vládou Agentura pro sociální začleňování také Církevní středisko volného času sv. Jana Boska, které v září 2010 otevřelo v lokalitě klub Maják. Pozorujeme, že děti a mládež, které trávily svůj čas na ulicích, nyní využívají možností tohoto zařízení. Maják denně navštěvují desítky především romských dětí. Devět měsíců existence klubu předčilo očekávání, se kterými se klub budoval, a potvrdilo jeho prospěšnost pro děti a mládež v dané lokalitě.

HELENA PALICOVÁ, Agentura pro sociální začleňování v romských lokalitách

VERONIKA A ADRIANA, 6 LET

Jsme dvojčata a do Majáku spolu chodíme už několik měsíců. Přivedla nás sem naše ségra, která chodí do klubu mezi starší. Nejraději vyrábíme různé věci, vybarvujeme omalovánky a fajn je i vystřihování z papíru. Taky se nám líbí, když tancujeme na hudbu nebo hrajeme s vedoucími a ostatními dětmi různé hry. Je super, že tady můžeme jít na počítač, protože doma ho nemáme.

NATÁLIE, 9 LET

V klubu jsem strááášně ráda. Předtím než se otevřel, jsem většinou byla venku s kámoškama nebo jsme šly s mamkou do města. Chodím tu často, protože je tady zábava. Ze všeho nejvíc mě baví taneční podložky. Taky se mi líbí, jak to tady vypadá – je to tu pěkně vymalované, jsou tu čisté záchody a je tu zkrátka pohodlí.

(buon)

Den ve Valdoccu očima jednoho „Valdočáka“

Je jedna hodina po polední a v břiše už se mi rozpoutala neutišitelná bouře. Za chvíli končí škola a začíná život. Na oběd, domů a pak do klubu Valdocco. Duše by už chtěla hned, ale tělo je dnes nějaké slabé, takže se ještě na chvíli natáhnu, než vyrazím do valdocké vřavy. Tuhnul jsem ve škole celý den. Bude to tím včerejším sportovním vypětím – koho by taky napadlo po fotbale zařadit ještě florbal – jediné Romana – nezničitelného valdockého trenéra a pedagoga.

Ve čtyři už se deru do klubu. Začíná to dnes zajímavě. Po několikadenní pauze se objevila RoMi, naše věhlasná vedoucí, a tak si před námi s Romanem dávají na úvod exhibiční souboj ve stolním fotbálku (asi aby nám šli příkladem). A pozor, RoMi leze pod stolem za bouřlivého potlesku okolního publika, což znamená, že prohrála. Část osazenstva odkráčí po čase do nedaleké posilovny. Nikam nejdu. Po tom včerejšku... usedám k volnému počítači.

TANEČNÍ PODLOŽKY A BILIARD

Mezitím se rozjíždí Stepmanie – čili „taneční podložky“, což je novinka letošního roku, která nás úplně dostala. Tancujete po podložce s čidly podle pokynů, které běží před vámi na obrazovce do pořádné řízné muziky. Už loni na podzim jsme se v Ostravě s našimi vedoucími účastnili mistrov-

Taneční podložky jsou nejvytříženější aktivitou klubu. Snímek archiv CSVČ

ství České republiky v této nové disciplíně – a věřte, nebo ne, náš největší talent Michal skončil v náročné konkurenci pátý. A to na tom skákal sotva tři měsíce. Jak ho tak pozoruju při tréninku, myslím, že to letos vyhraje. Na podložkách je pořád narváno, takže to chvíli trvá, než se dostanu na řadu. Možná bych si mezitím mohl zahrát vedle biliard. Ale kdepak, i tady už je obsazeno a ještě další čekají, než si budou moct zahrát.

A tak jdu zpátky k baru, kde si objednávám horkou čokoládu. Chtěl bych pokecat s Rockym, ale hudba ze Stepmanie nás docela přehlušuje. Za chvíli se za barem objevuje i RoMi, a tak se chvíli bavíme o všem

možném. Těch lidí je snad ve Valdoccu čím dál tím víc, už teď není skoro možné si někam sednout, a jestli to tak půjde dál, už se nebudu ani kam postavit. Bavíme se s RoMi o třetí místnosti – to bude super, až tady bude ta čajovna. Navíc tam budeme pařit Ligretto a jiné deskové hry, konečně na to bude místo. Ale rekonstrukce je drahá, snad se na ni podaří sehnat peníze.

S PONORKOU DORAZÍ FARÁŘ

V půl sedmé se objevuje Marek – psychoterapeut a farář (dva v jednom). Protože je středa, začne za chvíli Ponorka – tematický a zážitkový program, kde se snažíme vždy

zajet na hlubinu něčeho zajímavého. Marek si nás usazuje do kruhu – spíše do šišky – a pak nám vysvětluje, co po nás dnes bude chtít. Vytváříme dvojice, v nichž máme společně pracovat na několika připravených otázkách: *K čemu může být v životě dobré vzdělání? Jakého vzdělání chcete dosáhnout? Kdo rozhoduje ve Valdoccu, co se zde bude dít? Chtěli byste také rozhodovat o programu? (ANO, ANO, ANO!!!) Co byste zde zavedli?* Ze začátku to vypadá suše, ale když se do těch otázek noříme, je to docela zajímavé, a navíc nás Marek nutí přemýšlet, až se nám kouř z hlavy. Nejvtipnější část Ponorky ale nastává, když prezentujeme své výsledky. Já jsem navrhoval, že bych mohl vést kurz japonštiny, nechápu, proč se to nesetkalo se všeobecným nadšením. Chodí sem zkrátka suchaři, kteří nevědí, co je dobré.

HAJDY DOMŮ!

Po Ponorce se klub docela vyprazdňuje, část lidí valí domů, několik dalších si sedá k počítačům a Michal se vrací jako obvykle na taneční podložku. Přidávám se k partě diskutující na sedačce s našimi dobrovolnicemi z Španělska. Stěžuje si, že jí je tady zima, přece jenom ve Španělsku je trochu jiné počasí. A pak jí naší lámanou angličtinou vysvětlujeme, co budeme dělat na víkendovce, která nás teď čeká. Už se těším, až ji uvidím lézt po lanech v lanovém centru.

Je půl deváté a RoMi s Romanem se nás snaží vyhodit z klubu, protože se zavírá. Za dveřmi se ještě rychle domlouváme, že zítra přemluvíme Romana, aby nám pustil v klubu hokej, i když RoMi se to asi nebude moc líbit. Ale Roman si určitě dá říct.

RoMi nám už kdysi vysvětlovala, že původní Valdocco byla část Turína, kde kdysi začínal svou práci s mládeží Don Bosco. Z toho, co o něm vím, to musel být borec a myslím, že by se mu naše Valdocco docela líbilo.

PAVEL

PŘÍBĚH: Z KLIENTKY STŘEDISKA SE STALA JEHO ZAMĚSTNANKYNĚ

Kdybyste zavítali do Valdocca, uvítá vás u baru sympatická tmavovláška, řekne jí třeba Katka. Katce je devatenáct let a přibližně před třemi měsíci začala ve Valdoccu vypomáhat. Je s tímto klubem spjata prakticky po celou dobu jeho existence od roku 2007. Seznamte se s jejím ne vždy radostným životním příběhem.

Katka prožila své dětství v jednom z měst v okolí Havířova. Vyrůstala s oběma rodiči, přibližně po čtyřech letech se jí narodila mladší sestra. Na první pohled se zdá, že bylo vše v pořádku. Přesto nebylo. Oba rodiče byli alkoholici. „Když jsem byla malá, většinou pili týden v kuse a pak zas bylo vše po nějakou dobu v pořádku,“ uvádí Katka. „Nejhorší bylo, že táta mámu mlátil. Pamatuji si, že asi pět let se vůbec nebránila. Měli jsme rodinný domek, jednou byla máma skrčená u popelnice a táta ji mlátil kovovou tyčkou a zlomil jí nos. Pak se bránit začala. Bránila se většinou nožem, který si schovávala po bytě, aby ho měla na dosah. Nesčetněkrát tátu nožem bodla, táta má dodnes jizvy po celém těle,“ vypráví Katka.

Rodiče pili většinou jenom doma, otec byl dlouhodobě nezaměstnaný, nikdy nepracoval déle než rok. Pokud někde začal pracovat, většinou ho do dvou měsíců vyhodili, protože nepřišel do práce, nebyl schopný vstát. Celá rodina se pomalu, ale jistě začala topit v dluzích, rodiče si začali brát různé půjčky, které spláceli zase dalšími půjčkami, a tak to šlo pořád dokola.

STĚHOVÁNÍ DO HAVÍŘOVA

Když byla Katka v šesté třídě, přestěhovali se do Havířova. Změnila školu, odpole dne trávila venku, aby nemusela být doma, kde byl nepořádek, špína a často i nepříjemný zápach. „Rodiče nás nezanedbávali, to ne, ale kdybych měla říct, jestli nás vychovávali, musela bych odpovědět, že ne. Přemýšlím nad tím, jestli mám nějaký pěkný zážitek z dětství, ale vůbec nic si nevybavuju,“ vzpomíná Katka.

Ilustrační snímek archiv CSVČ

V deváté třídě se Katka rozhodovala pro střední školu a vybrala si veřejnoprávní školu ve Frýdku-Místku. Rodiče ji ovšem přemlouvali, ať na takovou školu nejde, že ji to nebude bavit a cesta stojí moc peněz. Společně nakonec vybrali v Havířově tříletý učební obor Prodavačka. Když Katka končila devátou třídu v červnu 2007, bylo otevřeno Valdocco a ona byla jedním z prvních klientů. „V klubu jsem byla každý den, stala jsem se na něm úplně závislá. O prázdninách jsme se scházeli s ostatními klienty hned po obědě a čekali jsme před klubem i několik hodin, než se otevře. Mám na tu dobu hodně pěkných vzpomínek, společných zážitků, myslím si, že to byl dobře strávený čas. Když se za tím zpětně ohlédnu, hodně mi daly i Ponorky s naším psychoterapeutem Markem, i když

jsem ne ke všemu měla co říct, přece jenom bylo dobré se zastavit a zamyslet nad nejruznějšími tématy.“

Z VALDOCCA DO BRNA

V průběhu střední školy Katka postupně přestávala do Valdocca chodit. „Chodila jsem tam už jenom za pracovníky, klienty jsem neznala, úplně se to tam vyměnilo a stará parta už tam v té době nebyla.“ Pak si našla kluka a na začátku třetího ročníku ve svých sedmnácti letech se rozhodla za ním přestěhovat do Brna. Střední školu dodělala v Havířově, do Brna nejdříve dojížděla jen na víkendy, a poté co dostala výuční list, odešla natrvalo, dokonce se tam dostala i na další studium. Pak přišel šok. „Máma si našla přítele a ze dne na den tátu opustila. Vlastně mi to

ani neřekli, dozvěděla jsem se to až po nějaké době. Táta se z toho zhroutil, začal pít víc než předtím a psal mi zprávy ve znění: Sbohem, miloval jsem tě. Strašně jsem se bála, že si něco doopravdy udělá, po každé takové zprávě jsem vždycky dlouho brečela. Řešila jsem to na dálku i s pracovníky z Valdocca, hledali jsme nejruznější cesty, co by se pro něj dalo udělat.“

NÁVRAT KE STŘEDISKU

Katka v Brně nebyla šťastná, se svým klukem se začali hádat. V lednu letošního roku přijela do Havířova na prázdniny. „Celý týden jsem strávila ve Valdoccu, zúčastnila jsem se i víkendovky a měla jsem jasno, že tady jsem doma. Nechtěla jsem se vrátit do Brna, kde jsem téměř nikoho neznala. Ukončila tam tedy školu, přestěhovala se zpět do Havířova k matce a jejímu příteli, zaregistrovala se na úřadu práce a požádala ředitele střediska, zda by se pro ni nenašla nějaká brigáda. Vše dopadlo tak, že začala vypomáhat ve Valdoccu s administrativou a přebrala starost o klubový bar. „S Katkou jsme hodně spokojeni, ačkoliv jsme se ze začátku obávali, jaké to bude, když budeme zaměstnávat klientku,“ říká vedoucí klubu RoMi Michalíková, „je pečlivá, klienti ji mají rádi, má velký talent, řekla bych, že má talent pro komunikaci s mladými lidmi. Určitě s ní budeme počítat i do budoucna, a kdyby se někdy v životě rozhodla pro pedagogickou dráhu, rádi jí pomůžeme.“

„Jednou bych chtěla mít malý obchod, třeba trafik,“ přemýšlí Katka nad svými plány do budoucna. „Ale je mi jasné, že nejdřív musím dodělat maturitu. Každopádně se budu snažit, aby se mé děti nemusely dívat na to, na co jsem se v dětství musela dívat já a moje sestra,“ končí Katka své vyprávění.

(mir)

Pozn. red. Veškeré osobní informace o „Katce“ zveřejňujeme s jejím výslovným souhlasem a děkujeme za její otevřenost.

Jak se v Havířově žije španělské dobrovolnici?

Rok 2011 je celosvětovým rokem dobrovolnictví, proto se i v havířovském středisku Don Bosko rozhodli okusit zkušenost s dobrovolníkem z cizí země. Očekávali, že je dobrovolník může obohatit pracovními zkušenostmi s dětmi ze své domovské země, novými impulzy a nápady. Podali tedy projekt na získání grantu Evropské unie, který by zajistil organizaci příjezdu dobrovolníka. Uspěli, a do Havířova tak přijela dobrovolnice ze Španělska. CELIA HERNANDEZ MAGALLO přiletěla do Česka na konci letošního února a pracuje s mládeží ve střediskovém klubu Valdocco.

■ Proč jste se rozhodla právě pro Českou republiku a konkrétně pro naše středisko?

Mou první volbou, co se země týče, byl Island. Ale když jsem viděla projekt zveřejněný Církevním střediskem volného času Don Bosko z Havířova, rozhodla jsem se právě pro ně. Práce s dětmi a mladými lidmi mě velmi baví a zaujalo mě také samotné středisko.

■ Jaké byly první pocity po přiletu do Česka?

Když jsem 26. února přiletěla, první, co mě překvapilo, byla zima, i když jsem věděla, že tu nebude jako ve Španělsku. Když jsem odjížděla, bylo u nás okolo 25 stupňů. Byl to pro mě mírný klimatický šok, když u vás bylo hodně pod nulou.

Dobrovolnice Celia se v České republice adaptovala velmi rychle.

■ Jak jste zatím spokojená s prací, kterou děláte v klubu Valdocco?

Velmi. Jak jsem říkala, práce s mladými lidmi mě hodně baví, klub Valdocco je určen věkové skupině 14–26 let, což mi plně vyhovuje. Jsou strašně milí a komunikativní, pomáhají mi překonat jazykovou bariéru, dokonce mě přes víkend pozvali na poznávací výlet centrem města a taky jsme si spolu zašli na pizzu.

■ Je něco, co vám tu opravdu chybí?

Samozřejmě se mi trochu stýská po rodině, kamarádech a mém klukovi. Jsme ale prostřednictvím internetu v denním kontaktu, takže to nakonec není tak zlé.

■ To snad ani nejde se nezeptat: jak vám chutná české jídlo?

Po pravdě řečeno, českou kuchyni předchází taková pověst, že jsem se trochu obávala. Musím však říct, že mi strava chutná, a dokonce už jsem okusila i klasické české vepřo-knedlo-zelo. Když jsem naposledy hovořila s rodiči, řekli mi, že jsem přibrala ve tváři, což svědčí o tom, že strava je fajn.

■ Znáte už nějaká česká slova?

Jasně, že už jich pár znám. První, co jsem si zapamatovala, bylo „tma“ a „stůl“.

ROMAN KALAVSKÝ

ORGANIZACE, KTERÁ VÍ, KAM JDE, TAM VĚTŠINOU DOJDE

S tímto heslem vyrazilo šest střediskových vedoucích na salesiánskou táborovou základnu Orlí hnízdo, aby naplánovalo směřování střediska v nejbližších pěti letech.

„Řekli jsme si, jak bude naše organizace vypadat za pět let,“ vysvětluje Lukáš Čadan, vedoucí oddělení fundraisingu a propagace: „Ačkoliv jsou naše pohledy mnohdy různé, shodli jsme se, že chceme dál naplňovat naše poslání a podle vzoru Dona Boska být tady především pro děti a mládež ze sociálně znevýhodněného prostředí. V současné době působíme ve dvou havířovských lokalitách, z toho lokalita Šumbark je lokalitou sociálně vyloučenou a vysoce problematickou. Rádi bychom své působení rozšířili ještě do lokality Havířov – Prostřední Suchá, kde je situace podobná jako na Šumbarku, ne-li horší. Chceme vytvářet prostředí, ve kterém se naši zaměstnanci budou cítit dobře, kde naleznou dostatek příležitostí k osobnímu i duchovnímu růstu. Naším dalším cílem je více proniknout do povědomí lidí především u nás v Havířově, aby přestali vnímat slovo „církevní“ jako bariéru, a také dále rozvíjet partnerský vztah s městem Havířovem.“

(csvg)

ZÍSKEJTE TRIČKO DON BOSKO HAVÍŘOV

Od začátku května má havířovské středisko barevná trička se svým novým logem. „Trička, která jsou určena hlavně našim dětem, se moc povedla a máme z nich radost. Rozhodli jsme se potěšit i tři čtenáře, kteří nám napíšou e-mailem správnou odpověď na otázku – kdy byl otevřen volnočasový klub Maják,“ láká k soutěžení čtenáře KT ředitel střediska Jindřich Honěk.

VYBERTE SPRÁVNOU VARIANTU:

- A) – září 2008
- B) – září 2009
- C) – září 2010

Své odpovědi posílejte na e-mail novinky@donboskohavirov.cz. Nezapomeňte uvést své jméno a adresu. Tři autory správných odpovědí vylosujeme a trička zašleme na uvedenou adresu.

(csvg)

Poděkování z Havířova

Loni v září vyšla v Katolickém týdeníku speciální příloha o našem středisku DON BOSKO HAVÍŘOV. V ní se čtenáři mohli dočíst o projektech a záměrech, které jsme tehdy plánovali. Vás, čtenáře KT z celé republiky, naše projekty natolik zaujaly, že jste nám na jejich realizaci přispěli významnou finanční částkou. Proto vám dnes, na stejném místě, chceme vyjádřit upřímné poděkování za tuto pomoc. Máme z toho velikou radost a moc si vážíme, že i lidé mimo naše město a region nejsou lhostejní k uskutečňování díla Dona Boska. Je to pro nás určitě velký závazek i do budoucnosti.

Díky vaší pomoci jsme mohli úspěšně rozjet nový volnočasový klub Maják, o němž pojednává velká část této přílohy a který už dnes sklízí svoje první ovoce v podobě spokojených dětí i mládeže. Druhou významnou událostí, která by se nemohla bez vaší pomoci uskutečnit, bylo dokončení parkoviště u našeho střediska na Šumbarku. Oba tyto projekty významně posouvají práci a dílo Dona Boska v Havířově o další krok dál.

Pevně věříme, že nám zachováte svou přízeň a podporu i nadále. Více o chystaných akcích, které můžete podpořit, se dočtete na alonži se složenkou, kterou najdete uvnitř listu. Ještě jednou vám děkujeme za vaši podporu!

Tým pedagogů, zaměstnanců i dobrovolníků Církevního střediska volného času sv. Jana Boska v Havířově

Jaký bude náš další tah?

Zapojte se do soutěže i vy!

Snímky archiv CSVČ